

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **ZEVAR energie s.r.o.**, se sídlem Jihlava, Větrný Jeníkov 147, IČO: 25300369, zast. JUDr. Martinem Vojtíškem, advokátem se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Rožnovská 241, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39 a proti sdělení žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39, PID: MFCR3XBNMC

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39 se zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **V části, v níž se žalobce domáhal zrušení sdělení Ministerstva financí ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39, PID: MFCR3XBNMC, se žaloba odmítá.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.221,96 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Martina Vojtíška.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl opakovanou žádost žalobce doručenou Finančnímu úřadu v Jihlavě (dále též jen „správce daně“) dne 29. 12. 2010, doplněnou na základě výzvy správce daně dne 17. 2. 2011 a 30. 5. 2012, o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 826.058,- Kč, o jehož předpisu byl žalobce vyrozuměn Finančním úřadem v Jihlavě platebním výměrem na daňové penále č. j. 80299/05/314911/3062 ze dne 8. 6. 2005 a platebním výměrem na úrok za dobu splátek daně č. j. 19376/03/314911/3062 ze dne 11. 2. 2003. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný

vedl, že žalobce podal dne 29. 12. 2010 u správce daně opakovanou žádost o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 v celkové výši 826.058,- Kč, kterou následně na základě výzvy správce daně dne 17. 2. 2011 doplnil. Dne 31. 5. 2012 bylo Ministerstvu financí doručeno podání žalobce označené jako „Doplnění žádosti o prominutí příslušenství dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, vážící se ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období 8/1999 a prominutí spotřební daně z lihu za 8/1999". Žalobce požádal v souladu s ustanovením § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků" nebo „ZSDP“) v návaznosti na přechodná ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) o prominutí příslušenství na spotřební dani z lihu, a to penále a úroku sděleného za zdaňovací období roku 1999, které se váže k dodatečně doměřené daňové povinnosti na spotřební dani z lihu za zdaňovací období srpen 1999, doměřené dodatečným platebním výměrem ze dne 5. 1. 2000 ve výši 4.447.638,- Kč, pravomocně vyměřené rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 14. 9. 2000. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 14. 4. 2004 bylo částečně vyhověno žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně a bylo prominuto penále ve výši 692.467,- Kč. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 9. 2. 2006 bylo částečně vyhověno opakované žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně a byla prominuta částka ve výši 1.818.000,- Kč. Rozhodnutím Finančního úřadu v Jihlavě bylo částečně vyhověno žádosti žalobce o prominutí úroku a byl prominut úrok ve výši 143.121,- Kč.

V předmětné žádosti žalobce požádal o prominutí příslušenství vážícího se k daňové povinnosti na spotřební dani z lihu za srpen 1999 v celkové výši 826.058,- Kč. Jako důvod uvedl nový režim důvodů prominutí dle Pokynu Ministerstva financí. Dále poukázal na to, že daňové povinnosti jím byly uhrazeny dobrovolně, nikoliv exekucí. U správce daně, a to včetně celních orgánů, je žalobce bezdlužný (ke dni podání žádosti neměl evidován na osobním daňovém účtu u správce daně žádný splatný daňový nedoplatek) a v časovém období jednoho roku zpětně od podání této žádosti nebyla žalobcem porušena žádná platební povinnost. Zjištěné důvody doměření nemají charakter zatajení skutečnosti daňovým subjektem a žalobce řádně spolupracuje se správcem daně při plnění svých povinností. V doplnění žádosti pak žalobce uvedl, že v původní žádosti uvedl jako důvody k prominutí příslušenství nový režim důvodů prominutí dle Pokynu Ministerstva financí, aby tak mohla být ze strany správce daně dodržena, mimo jiné, i jedna ze základních zásad daňového řízení, a to dodržení rovnosti při rozhodování u daňových subjektů a dále odstranění tvrdosti. Dále zrekapituloval důvody pro prominutí, které uvedl v předchozí žádosti. Na základě seznámení se s obsahem Stanoviska podle Pokynu D - 330 k žádosti o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti vyhotoveného Finančním úřadem v Jihlavě pak žalobce v doplnění žádosti dále uvedl, že svoji žádost doplnil. V tomto doplnění rozporuje zejména skutečnost, že správce daně v uvedeném stanovisku, vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o opakovanou žádost, nezohlednil jím uváděné důvody.

Žalovaný v rámci posouzení předmětné žádosti konstatoval, že podle § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. Po posouzení důvodů uvedených v žádosti a skutečností uvedených v souvisejícím spisovém materiálu však žalovaný dospěl k závěru, že uvedené zákonné podmínky nebyly v daném případě naplněny. Žalovaný ve shodě s podřízenými správci daně není toho názoru, že by v případě dalších opakovaných žádostí o prominutí zbývajících částí příslušenství daně, jak ostatně vyplývá z předmětného pokynu D - 330, měly být opakovaně tyto důvody zohledněny, nehledě na skutečnost, že v daném případě již byly

žalobci v rámci řízení o předchozích žádostech v souhrnu prominuty více jak tři čtvrtiny předepsaného příslušenství daně (z předepsaného penále za prodlení úhrady daně a úroku za dobu splátek v celkové výši 3.479,646,- Kč byla prominuta částka 2.653.588,- Kč), což je více, než by mohlo být žalobci prominuto v rámci jím uváděného nového režimu důvodů prominutí dle Pokynu D - 330, a to i za předpokladu, že by při posuzování dané žádosti nebyl brán zřetel na skutečnost, že se ze strany žalobce jedná o další opakovanou žádost, a byl by použit postup jako při podání žádosti první.

Ve sdělení ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39, PID: MFCR3XBNMC žalovaný žalobci sdělil, že jeho podání ze dne 30. května 2012, označené jako „Doplnění žádosti o prominutí příslušenství daně dle ust. § 55a ZSDP vázící se ke spotřební dani z lihu za zd. období 8/1999 a prominutí spotřební daně z lihu za 8/1999/“, posoudil podle obsahu jednak jako doplnění žádosti o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 v celkové výši 826.058,- Kč podané dne 29. 12. 2010 u Finančního úřadu v Jihlavě, a jednak jako podnět dle § 260 daňového řádu na prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 4.447.638,- Kč. Ve věci žádosti o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 v celkové výši 826.058,- Kč podané dne 29. 12. 2010 u Finančního úřadu v Jihlavě vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 904/61285/2011-39. Ve věci podnětu na prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 4.447.638,- Kč pak žalovaný uvedl, že za účinností daňového řádu není možné rozšířit původní žádost o prominutí příslušenství daně podanou dne 29. 12. 2010 u správce daně o žádost o prominutí spotřební daně. S ohledem k této skutečnosti byla žalobcová žádost o prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 4.447.638,- Kč posouzena ve smyslu § 70 daňového řádu podle obsahu jako podnět k postupu podle ust. § 260 daňového řádu. K tomuto podnětu pak žalovaný uvedl, že v daňovém řádu již není upraven institut individuálního promíjení daně nebo příslušenství daně. Prominout daň nebo příslušenství daně může svým rozhodnutím pouze ministr financí. Podle § 260 odst. 1 daňového řádu ministr financí může z moci úřední zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně a) z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo b) při mimořádných, zejména živelných událostech. Podle citovaného ustanovení daňového řádu se promíjí daň nebo příslušenství daně pouze z moci úřední všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká (§ 260 odst. 2 daňového řádu). Z toho vyplývá, že individuální prominutí daně již není v kompetenci Ministerstva financí a ani ministra financí osobně. Pokud ministr financí vydá rozhodnutí podle § 260 daňového řádu, bude se týkat všech daňových subjektů, které budou naplňovat podmínky, které budou v rozhodnutí specifikovány. Prominutí daně z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů je možné pouze z tohoto důvodu, nikoli tedy z důvodů odstranění či snížení tvrdosti zákona. Za důvody nesrovnalostí tak nelze považovat např. zdravotní a sociální důvody na straně žadatele či jeho rodinných příslušníků. Vzhledem k tomu, že žalobcův podnět nedokládá naplnění podmínek pro prominutí daně uvedených v § 260 daňového řádu, nelze mu vyhovět, neboť se v daném případě nejedná o nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů ani o mimořádnou událost.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, za jehož součást označil též sdělení žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/ 2011-39 (PID: MFCR3XBNMC). V žalobě namítl, že napadané rozhodnutí napadá z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, nezákonnosti, absence správního uvážení a dále z důvodu absence základních náležitostí uvedených rozhodnutí, zejména v jeho výrokové části a dále odůvodnění.

Dle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP musí rozhodnutí obsahovat jednu ze základních náležitostí rozhodnutí, a to výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo

rozhodováno. Žalovaný ve výroku žalovaného rozhodnutí uvedl pouze jeden právní předpis, podle kterého rozhodoval a tím je ustanovení § 55a ZSDP. Ve výroku rozhodnutí musí být uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno v daném případě. Zákodárce uvedl v § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP množné číslo. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je, mimo jiné, i neplatné (viz § 32 odst. 7 ZSDP). Skutečnost, že ve výrokové části rozhodnutí musí být uvedeny minimálně dva právní předpisy, žalobce dokládá nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, kdy plenum Ústavního soudu opět potvrdilo povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí právní předpisy (hmotněprávní i procesní), podle nichž bylo rozhodováno (nález sp. zn. Pl. ÚS 9/06 ze dne 2. 6. 2009).

Žalobce má dále za to, že žalovaný ho nesprávně poučil o nemožnosti odvolání proti napadenému rozhodnutí. V případě napadeného rozhodnutí se jedná o rozhodnutí, které závisí pouze na volné úvaze správního orgánu. Tzn., že v souladu s již ustálenou judikaturou soudů bylo povinnosti žalovaného proti napadenému rozhodnutí připustit užití řádného opravného prostředku, tj. odvolání, což žalovaný neučinil.

Žalobce dále brojí proti tomu, že ve výroku napadeného rozhodnutí není dostatečně konkretizován předmět řízení, když zde absentuje uvedení konkrétní daně, ke které se příslušenství váže. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 71/2009-55 ze dne 4. 11. 2009, podle kterého je absence jednoznačného určení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí zcela zásadní vadou a nejasné označení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí, které vyvolává pochybnosti o tom, co vlastně předmětem řízení je, má za následek nesrozumitelnost takového rozhodnutí. Jelikož je příslušenství vázáno na konkrétní daň, je na místě, aby součástí identifikace byla i specifikace konkrétní daně.

Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné. Je toho názoru, že splnil podmínky pro podání opakované žádosti o prominutí daně zakotvené v § 55a odst. 3 ZSDP. Tyto podmínky není možné rozšiřovat, a to ani pokynem D-330 ze dne 29. 10. 2009, kterým žalovaný s účinností od 1. 11. 2009 toliko vymezil nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ust. § 55a ZSDP. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, jaké byla důvody (uplatněné žalobcem) v předchozí žádosti, jak tyto posoudil jako stejné a z jakého důvodu Žalobce ve své žádosti o prominutí ze dne 29. 12. 2010, doplněné dne 17. 2. 2011 a 30. 5. 2012, rozhodně neuvedl stejné důvody jako ve své předchozí žádosti. Předchozí žádost žalobce je ze dne 11. 5. 2005 a Ministerstvem financí o ní bylo rozhodnuto dne 9. 2. 2006 pod č. j. 25/107 961/2005-253. Argumentace žalovaného, že žalobci byly již v předchozích řízeních prominuty tři čtvrtiny příslušenství a více by mu nemohlo být prominuto, je dle žalobce nepravdivá, neboť i v samotném pokynu D-330 (čl. II, poslední věta) je uvedeno: „Celkové prominutí příslušenství daně tedy nesmí přesáhnout 100%“. Dále žalobce namítl, že povinnost správce daně postupovat při rozhodování o této opakované žádosti jako o první žádosti, vyplývá z jeho pokynů, a to jak řady D, tak i řady DS, které sám vydal a které jsou pro něj závazné.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s žádným důvodem žalobce uvedeným v jeho žádosti a odůvodnil své rozhodnutí nepřezkoumatelným způsobem, a to v rozporu se skutkovým stavem a v rozporu se zákonem. Správní úvaha v něm zcela absentuje a jeho výrok je tedy nepřezkoumatelný.

Sdělení žalovaného ze dne 17. 4. 2013 č. j. 904/61285/2011-39 žalobce považuje za nepřezkoumatelné a nicotné, neboť se důvody žádosti o prominutí daně vůbec nezabývá. Jeho formu je nutno považovat pouze za účelovou, protože žalovaný si je vědom toho, že by se

musel vypořádat s důvodem dvojího zdanění v dané věci. Argumentace žalovaného ve sdělení je nepřezkoumatelná, neboť podání ze dne 30. 5. 2012 je doplněním žádosti ze dne 29. 12. 2010, nikoliv novým podáním. Žalobce je oprávněn svá podání - žádosti doplňovat do doby vydání rozhodnutí o podané žádosti.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků má správce daně v souladu s ustálenou judikaturou povinnost uvést ve výroku rozhodnutí veškeré relevantní předpisy, na jejichž základě je rozhodováno. Závěry žalobcem citovaného judikátu sp. zn. Pl. ÚS 9/06 se však týkaly platebního výměru. Jednalo se tedy o rozhodnutí, kterým se stanoví daň, a to vždy též na základě některého z hmotněprávních daňových zákonů. V případě rozhodování ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků se naopak jedná o rozhodnutí procesní povahy, přičemž veškeré hmotněprávní aspekty jsou zahrnuty v samotném ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků. V napadeném rozhodnutí tudíž nebylo možné odkázat na další hmotněprávní ustanovení vztahující se k dané věci z toho důvodu, že žádné takové ustanovení neexistuje.

K otázce přípustnosti odvolání žalovaný konstatoval, že argumentace žalobce rozhodnutími Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 25/2002-42 ze dne 23. 3. 2005 a č. j. 6 A 69/2000-55 ze dne 30. 11. 2005 není přílehlavá, jelikož předmětem citovaných judikátů je pouze otázka, zda je v případě rozhodnutí správního orgánu založeného na tzv. absolutní volné úvaze, resp. rozhodnutí procesní povahy možný přezkum ve správním soudnictví. Otázkou přípustnosti řádných opravných prostředků se tato rozhodnutí vůbec nezabývají. V dalším citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 85/2005-45 ze dne 24. 5. 2006 potom soud dospěl k závěru, že je namístě restriktivní výklad z gramatického hlediska ne zcela jednoznačného ustanovení § 65 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, dle kterého proti rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku není přípustné odvolání. Dané ustanovení by mělo být vykládáno ve prospěch daňových subjektů a též systematicky s přihlédnutím k obdobné úpravě některých jiných opravných prostředků dle zákona o správě daní a poplatků v tom smyslu, že odvolání je nepřípustné, pouze bylo-li žádosti o prominutí daňového nedoplatku zcela vyhověno, jinak se odvolání připouští. Výše uvedený závěr však nelze bez dalšího vztahovat na institut prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Odstavec 4 citovaného ustanovení jednoznačně stanoví, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně (tj. i zamítavé) nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.

Žalovaný se dále ve svém vyjádření ohradil proti tvrzení žalobce, že ve výroku napadeného rozhodnutí není konkretizován předmět řízení, resp. že v něm není uvedena konkrétní daň, k níž se váže příslušenství daně, o jehož prominutí je žádáno. Jak je z výroku rozhodnutí zřejmé, je toto příslušenství daně specifikováno mj. z hlediska částky, platebních výměrů, je zde uvedeno, že se jedná o příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999.

Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po řádné správní úvaze. V odůvodnění rozhodnutí bylo žalobci dostatečně vysvětleno, proč nebyly v dané věci shledány zákonné podmínky pro prominutí příslušenství daně spočívající v tvrdosti zákona. Žalovaný se odkazem na Pokyn č. D-330 nepokoušel stanovit žádné další „zákonné“ podmínky pro prominutí příslušenství daně, nýbrž pouze při výkladu neurčitého právního pojmu tvrdosti zákona přihlížel ke kritériím stanoveným tímto pokynem. Požadavek na restriktivní výklad správního uvážení zcela odpovídá i žalobcem citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 207/2005-55 ze dne 27. 7. 2006.

Žalovaný dále uvedl, že žalobci je možné přisvědčit, že ve své opakované žádosti ze dne 29. 12. 2010 uplatnil nový důvod oproti předchozí žádosti ze dne 11. 5. 2005. Tímto důvodem byl právě nový režim posuzování důvodů tvrdosti zákona založený Pokynem č. D-330 a tvrzení o naplnění některých jeho bodů žalobcem. Daná žádost proto nebyla ve smyslu § 55a odst. 3 zákona o správě daní a poplatků bez posouzení odložena a bylo o ní rozhodováno. Se žalobcem však rozhodně nelze souhlasit, že by jeho opakovaná žádost měla být posouzena jako žádost první a že taková povinnost vyplývá z vlastních metodických pokynů žalovaného. Z textu Pokynu č. D-330, metodických postupů č. j. 43/95879/2009 Ministerstva financí, resp. jejich chronologických předchůdců, nelze dovodit výjimku pro případy opakovaných žádostí, kdy o první žádosti bylo rozhodnuto před účinností příslušných dokumentů. Podle čl. IV. Pokynu č. D-330 se naopak žádosti podané před účinností daného pokynu, o nichž dosud nebylo rozhodnuto, posoudí již podle tohoto pokynu. Žalobce ve své opakované žádosti ze dne 29. 12. 2010 a v jejích doplněních neuplatnil žádné základní důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti zákona podle čl. II. části B. Pokynu č. D-330, tvrdil pouze naplnění tzv. bonusů podle čl. II. části C. předmětného pokynu. Na základě čl. III. části E. metodických postupů č. j. 43/95879/2009 Ministerstva financí se přitom při posuzování opakovaných žádostí o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti již systém bonusů a malusů neuplatní. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný již specifikoval konkrétní situace žalobce zohlednil ve svých rozhodnutích o předchozích žádostech žalobce v dané věci, jimiž byly žalobci z důvodu tvrdosti zákona celkově prominuty více než tři čtvrtiny předepsaného příslušenství daně. Jelikož v rozhodné době neusměrňoval správní praxi při hodnocení neurčitého právního pojmu tvrdosti zákona žádný metodický pokyn, probíhalo toto na základě volné správní úvahy, přičemž účinné právní předpisy ani tehdejší judikatura nestanovily povinnost rozhodnutí ve věci prominutí příslušenství daně odůvodňovat. Vzhledem k tomu bylo v napadeném rozhodnutí bezpředmětné uvádět, jak byly hodnoceny konkrétní důvody uplatněné v předchozích žádostech žalobce. Z napadeného rozhodnutí ovšem jednoznačně vyplývá, že v rámci odpovědného posouzení opakované žádosti žalobce ze dne 29. 12. 2010 provedl žalovaný správní úvahu, kolik by ve smyslu Pokynu č. D-330 mohlo být žalobci z důvodu tvrdosti zákona prominuto z celkové částky původně vyměřeného příslušenství, pokud by jeho žádost byla posouzena jako žádost první. Přitom dospěl k závěru, že příslušenství daně prominuté na základě předchozích rozhodnutí danou částku převyšuje a následná korekce tudíž není třeba. Je zřejmé, že výpočtem ve smyslu dokumentů citovaných v žalobě, tj. Pokynu č. D-330 a metodických postupů č. j. 43/95879/2009, by nebylo možné dojít k vyšší částce pro prominutí ani v případě zohlednění všech kritérií dle Pokynu č. D-330 tvrzených v žádosti. Na základě předběžného posouzení spisového materiálu se nadto jeví, že tato kritéria v dané věci naplněna nebyla.

K argumentaci žalobce poslední větou čl. II. Pokynu č. D-330 žalovaný podotkl, že se logicky neřídil pouze absolutní záповědí stanovenou tímto ustanovením, nýbrž při svém výpočtu vycházel též z procentuálních hodnot přičítaných jednotlivým kritériím v jeho ustálené správní praxi dle metodických postupů č. j. 43/95879/2009.

Co se týče sdělení č. j. 904/61285/2011-39, PID: MF3R3XBNMC ze dne 17. 4. 2013, je žalovaný toho názoru, že tento přípis nelze v žádném případě považovat za součást napadeného rozhodnutí. Daný přípis má rozdílný předmět, tj. prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 4 447 638,- Kč, kdy žalovaný posoudil část podání žalobce ze dne 30. 5. 2012 týkající se této daňové povinnosti jako podnět ve smyslu § 260 daňového řádu, a proto nevydal v dané věci rozhodnutí, nýbrž předmětným přípisem sdělil žalobci, že jeho podnět nebyl shledán důvodným. Z formálního hlediska je výše uvedený

dokument od napadeného rozhodnutí nepochybně odlišen pomocí svého jednoznačného identifikátoru (PID).

Dle žalovaného nelze souhlasit s názorem žalobce, že jeho podání ze dne 30. 5. 2012 mělo být v celém rozsahu posouzeno jako doplnění žádosti ze dne 29. 12. 2010. V části vztahující se k spotřební dani z lihu za zdaňovací období srpen 1999 se kvalitativně nejedná o pouhé doplnění podání žalobce ze dne 29. 12. 2010, ale o nové podání (resp. podnět) s jiným předmětem. Žalobce nerozšiřuje svoji žádost o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 o další důvody, ani nedisponuje s výší částky příslušenství, o jejíž prominutí žádá, nýbrž nově požaduje prominutí další, odlišné daňové povinnosti. Takové rozšíření předmětu podání již přesahuje meze pouhého doplnění.

Podle § 264 odst. 6 daňového řádu se žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. Jazykovým výkladem citovaného ustanovení lze dovodit, že v případě žádosti o prominutí daně a žádosti o prominutí příslušenství daně se jedná o dvě typově odlišná podání. Z tohoto důvodu žalovaný ve své ustálené správní praxi dlouhodobě posuzuje žádosti podle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků ve spojení s ust. § 264 odst. 6 daňového řádu o prominutí daně a souvisejícího příslušenství podané v jedné listině samostatně. Obdobně postupuje též v případě žádosti o prominutí různých daní, daně za více zdaňovacích období apod. O prominutí každé daňové povinnosti je pak vydáno samostatné rozhodnutí. Z výše uvedeného vyplývá, že posouzení příslušné části podání žalobce ze dne 30. 5. 2012 jako podnětu k prominutí daně ve smyslu ust. § 260 daňového řádu bylo zcela v souladu s ustálenou správní praxí žalovaného a nepředstavovalo z jeho strany účelové jednání. Naopak se lze domnívat, že žalobce se tímto podáním účelově snaží zhojit své opomenutí podat (opakovanou) individuální žádost o prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 v době, kdy to dle tehdy účinné právní úpravy ještě učinit mohl.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě a odkázal na její písemné vyhotovení. Zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje správní uvážení, je zde pouze stručně shrnutý obsah žádosti a dále odkaz na metodický pokyn žalovaného. Tento metodický pokyn je však nad rámec zákonného zmocnění, takže není možné, aby z něj soud vycházel. Právní zástupce žalobce vzal při jednání zpět dosud uplatněné důkazní návrhy s tím, že žalobce na nich netrvá.

Žalovaný při jednání před soudem odkázal na vyjádření k žalobě a setrval na svém procesním návrhu na zamítnutí žaloby. Uvedl, že pokyn D 330 byl vydán za účelem sjednocení rozhodování v obdobných případech, přičemž NSS již v jiné věci uznal, že takováto správní praxe je možná, a že postup podle tohoto pokynu zákonu neodporuje. Protože rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce bylo vydáno ještě před účinností tohoto pokynu, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvážil, kolik bylo žalobci prominuto již dříve a dospěl k závěru, že mu již bylo prominuto více, než by mu mohlo být prominuto podle tohoto pokynu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 55a odst. 1 ZSDP ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně

tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle § 55a odst. 3 ZSDP byla-li žádost o prominutí daně zamítnuta, lze novou žádost podat nejdříve po šedesáti dnech ode dne doručení zamítavého rozhodnutí. V této nové žádosti nemohou být uplatněny stejné důvody, které již obsahovala žádost původní. Při opakování již odmítnutých důvodů bude nová žádost bez posouzení odložena. O odložení musí být žadatel vyrozuměn.

Podle § 55a odst. 4 ZSDP rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Týká-li se rozhodnutí podle tohoto ustanovení více daňových subjektů, lze je doručit zveřejněním ve Finančním zpravodaji.

Podle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP je základní náležitostí rozhodnutí výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená.

Podle § 264 odst. 6 daňového řádu žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.

Podle § 260 odst. 1 daňového řádu ministr financí může z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně

- a) z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo
- b) při mimořádných, zejména živelných událostech.

Podle § 260 odst. 2 daňového řádu rozhodnutím podle odstavce 1 se promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce vytýkající žalovanému, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl pouze jeden právní předpis, podle nějž rozhodoval (§ 55a ZSDP), čímž mělo dojít k porušení § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP. Zmíněné ustanovení nelze mechanicky vykládat tak, jak to činí žalobce, totiž že ve všech případech musí být ve výroku rozhodnutí finančního orgánu uvedeny alespoň dva právní předpisy.

Je pravdou, že Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 31/99 (poznámka soudu: na závěry obsažené v tomto nálezu Ústavní soud odkazuje v nálezu ze dne 2. 6. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 9/06, jehož se žalobce v souvislosti s touto žalobní námitkou dovolává) uvedl, že „ve výroku rozhodnutí musí být tedy uvedeny (a zákonodárce uvedením množného čísla sledoval označení jak hmotněprávních, tak procesněprávních předpisů), právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno v daném případě, tedy jak zákon o dani z přidané hodnoty, tak i zákon o správě daní a poplatků, který byl pouze podkladem pro daňové řízení a nikoli pro vyměření a doměření daně z přidané hodnoty. Daňovému orgánu proto nemůže být ponecháno na výběr uvedení pouze jednoho z příslušných právních předpisů

na daňovém výměru a jeho nahrazením, jako je tomu v daném případě, odkazem na číslo jednací správy o kontrole daní z přidané hodnoty u stěžovatele, která navíc není součástí předmětného dodatečného platebního výměru, jako jeho součástí nemůže být ani na zadní straně výměru uvedený rozpis základu daně.“

Odkaz žalobce na výše citovaný nálezn Ústavního soudu však v souzené věci neobstojí. Ústavní soud se totiž ve věci, k níž se citovaný nálezn upíná, zabýval rozhodnutími správce daně, jimiž je daň vyměřena, respektive doměřena. V takových řízeních je nepochybně třeba ve výroku uvést nejen procesní předpis (ZSDP), ale i hmotněprávní předpis, na základě kterého byla daňová povinnost stanovena. V nyní projednávané věci se však jedná o odlišný případ, kdy je napadeným rozhodnutím rozhodováno o žádosti daňového subjektu o prominutí příslušenství daně. *Kompletní právní úprava* tohoto institutu je obsažena právě a pouze v ZSDP, v němž se nachází jak normy hmotněprávního charakteru, které vymezují důvody, pro něž je možné prominout daň (§ 55a odst. 1 ZSDP), tak normy procesní, jež stanoví podmínky přípustnosti žádosti (§ 55a odst. 3 ZSDP). S ohledem na tuto skutečnost ani není možné uvádět ve výroku rozhodnutí o žádosti o prominutí daně jiný předpis než ZSDP (samozřejmě s výjimkou přechodného ustanovení § 264 odst. 6 daňového řádu).

Neopodstatněná je rovněž žalobcova námitka, že byl žalovaným nesprávně poučen o nemožnosti podat proti napadenému rozhodnutí odvolání. Ustanovení § 55a odst. 4 ZSDP ve své první větě výslovně stanoví, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a *opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí*. Dle náhledu soudu na tomto místě postačí odkázat na zcela jednoznačné závěry, které ve vztahu k této otázce zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2009 č. j. 5 Afs 44/2009 – 64, a které lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc: „*Dle § 55a odst. 4 daňového řádu se proti rozhodnutí o žádosti o prominutí daně opravné prostředky nepřipouštějí. Na rozdíl od dikce ustanovení § 65 odst. 5 daňového řádu, citované ustanovení nepřipouští opravné prostředky proti „rozhodnutím o žádosti“, tedy výkladový problém, zda se jedná o rozhodnutí pozitivní či negativní, zde nevzniká. Předmětné ustanovení je pak třeba vyložit tak, že jak proti rozhodnutí, kterým se žadateli promine daň či příslušenství zcela nebo z části, tedy proti rozhodnutím pozitivním, tak proti rozhodnutím o zamítnutí žádosti, nelze uplatnit opravné prostředky. Obdobně nelze uplatnit opravný prostředek proti plošnému prominutí daně prostřednictvím tzv. generálního pardonu ministerstva financí. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že krajský soud pochybil, pokud aplikoval závěry rozsudku 2 Afs 207/2005 - 55 ze dne 27. 7. 2006 o možnosti brojit proti negativním rozhodnutím vydaným dle ustanovení § 65 daňového řádu odvoláním i na žalobou napadené rozhodnutí o prominutí penále vydané dle § 55a daňového řádu a žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí odmítl s odkazem na ustanovení § 46 odst. 5 s. ř. s.“*

Z výše uvedeného je zřejmá nesprávnost žalobcova přesvědčení o přípustnosti odvolání proti napadenému rozhodnutí. Poučení žalovaného o nemožnosti napadnout rozhodnutí opravným prostředkem koresponduje zákonné úpravě obsažené v § 55a odst. 4 ZSDP.

Nedůvodná je též námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému nedostatečnou specifikaci předmětu řízení, vyplývající z absence uvedení konkrétní daně, ke které se příslušenství váže. V záhlaví napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že je rozhodováno o opakované žádosti žalobce doručené Finančnímu úřadu v Jihlavě dne 29. 12. 2010, doplněné na základě výzvy správce daně dne 17. 2. 2011 a 30. 5. 2012, o *prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 ve výši 826.058,- Kč*. Nelze tedy než konstatovat, že předmět řízení byl v napadeném rozhodnutí vymezen zcela srozumitelným a jednoznačným způsobem.

Soud však shledal opodstatněnou námitku, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na tomto místě je vhodné poukázat na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2010 č. j. 7 Afs 1/2010 – 53. Nejvyšší správní soud dovodil, že *„za stavu, kdy byl již jak správními soudy, tak i Ústavním soudem (srov. např. náleze ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07) překonán právní názor, že je rozhodnutí podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků vyloučeno ze soudního přezkouvání, pak soud takové rozhodnutí přezkoumá. Činí tak ovšem skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu, neboť jen toto rozhodnutí je v soudním řízení přezkouváno a jen vůči takovému rozhodnutí lze směřovat výtky žalobce. Není-li však z tohoto rozhodnutí zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností.“*

V napadeném rozhodnutí zcela absentuje porovnání konkrétních důvodů uplatněných žalobcem v předmětné (opakované) žádosti o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 s důvody, které žalobce uvedl ve svých předchozích žádostech. Z tohoto důvodu je nepřezkoumatelné kusé konstatování žalovaného, podle kterého žalovaný *„ve shodě s podřízenými správci daně není toho názoru, že by v případě dalších opakovaných žádostí o prominutí zbývajících částí příslušenství daně, jak ostatně vyplývá z předmětného pokynu D - 330, měly být opakovaně tyto důvody zohledněny.“* Jestliže žalovaný neporovnal jednotlivé důvody uplatněné žalobcem v posuzované (opakované) žádosti o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu s těmi, které žalobce uplatnil ve svých předchozích žádostech, nelze přezkoumat, zda se skutečně jedná o tytéž důvody či nikoliv. V napadeném rozhodnutí chybí též věcné posouzení jednotlivých důvodů uplatněných žalobcem v předmětné (opakované) žádosti o prominutí příslušenství daně. Jednotlivé žalobcem uváděné důvody žalovaný vůbec nezhodnotil, a žalobce proto právem namítá, že se žalovaný nevypořádal s žádným důvodem uvedeným v jeho žádosti.

Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je také závěr žalovaného, že žalobci již byly dříve v souhrnu prominuty více jak tři čtvrtiny předepsaného příslušenství daně, *„což je více, než by mohlo být daňovému subjektu prominuto v rámci jím uváděného nového režimu důvodů prominutí dle Pokynu D - 330, a to i za předpokladu, že by při posuzování daně žádosti nebyl brán zřetel na skutečnost, že se ze strany daňového subjektu jedná o další opakovanou žádost a byl by použit postup jako při podání žádosti první.“* Skutečnost, že žalobci byla již dříve určitá část příslušenství spotřební daně z lihu za rozhodné zdaňovací období prominuta, je mezi stranami nesporná. Žalovaný nicméně nevysvětlil, z čeho dovozuje, že žalobci již (stručně řečeno) nelze prominout více. V napadeném rozhodnutí chybí jakýkoliv přezkoumatelný výpočet maximální výše příslušenství daně, které je možné žalobci dle názoru žalovaného prominout, jenž by se opíral o znění konkrétních článků Pokynu D – 330 či jiných aktů ovlivňujících rozhodovací správní praxi žalovaného. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že samotný pokyn D-330 nestanoví žádnou maximálně přípustnou výši příslušenství daně, které lze daňovému subjektu na základě jeho žádosti prominout. Z jeho článku II (odstavec označený jako „Aplikace bodů A, B, C a D tohoto článku“) vyplývá pouze to, že celková výše případně prominutého příslušenství daně z důvodu tvrdosti je zjevně limitována celkovou částkou příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno. To platí i pro postup při opakovaných žádostech o prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti. *Celkové prominutí příslušenství daně tedy nesmí přesáhnout 100 %.*

Snaha žalovaného dodatečně zdůvodnit výrok napadeného rozhodnutí prostřednictvím argumentů uvedených teprve ve vyjádření k žalobě nemůže být úspěšná. Předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu jakožto správního aktu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce. Vyjádření žalovaného k žalobě je toliko procesním úkonem správního orgánu učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká, netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím, a proto jím nemohou být zhojeny případné nedostatky a vady napadeného rozhodnutí mající za následek jeho nezákonnost. Stručně řečeno, argumenty správního orgánu obsažené ve vyjádření k žalobě, které nebyly uplatněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí brát v potaz.

Z výše popsaných důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/, odst. 3 s.ř.s. rozsudkem zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Co se týče sdělení ze dne 17. 4. 2013 č.j. 904/61285/2011-39, PID: MF3R3XBNMC toto v žádném případě nelze považovat za součást napadeného rozhodnutí, jak se mylně domnívá žalobce. Jedná se o samostatný akt, jímž žalovaný reagoval na tu část žalobcova podání ze dne 30. 5. 2012, v níž žalobce „rozšířil“ svou opakovanou žádost o prominutí příslušenství spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 o další žádost, a sice o žádost o prominutí spotřební daně z lihu za totéž zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že žádost o prominutí daně nebyla uplatněna v „původní“ žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 30. 12. 2010, ani v doplnění této „původní“ žádosti ze dne 16. 2. 2011, nejedná se v tomto směru o žádné doplnění předchozích podání, jak účelově tvrdí žalobce. Žádost o prominutí spotřební daně z lihu za zdaňovací období srpen 1999 žalobcem nově uplatněnou v podání ze dne 30. 5. 2012 žalovaný právem vyhodnotil jako novou žádost, která byla uplatněna za účinnosti daňového řádu. Žalovaný s touto žádostí naložil jako s podnětem k postupu dle § 260 odst. 1 daňového řádu, na který reagoval sdělením ze dne 17. 4. 2013 č.j. 904/61285/2011-39, PID: MF3R3XBNMC, v němž žalobci zcela v souladu s daňovým řádem vysvětlil, že platná právní úprava obsažená v § 260 daňového řádu již neumožňuje individuální prominutí daně z důvodu tvrdost na žádost daňového subjektu. Soud přisvědčuje žalovanému, že daňový řád nyní upravuje toliko institut hromadného prominutí daně nebo příslušenství daně ministrem financí z *moci úřední* (tedy nikoliv na žádost daňového subjektu), a to buď z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo při mimořádných, zejména živelných událostech. Protože žalovaný dospěl k závěru, že žalobcův podnět naplnění těchto důvodů pro hromadné prominutí daně či jejího příslušenství nedokládá, vyrozuměl žalobce předmětným sdělením ze dne 17. 4. 2013 o tom, že jeho podnětu nelze vyhovět. Výše popsanému postupu, jakým žalovaný naložil s předmětným sdělením, nemá soud co vytknout. Z hlediska rozhodnutí soudu je podstatné, že předmětné sdělení je z materiálního hlediska toliko neformálním vyrozuměním o odložení podnětu, nikoliv autoritativním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala žalobcova práva nebo povinnosti, a je proto ze soudního přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a/ s.ř.s. V části, v níž se žalobce domáhal zrušení předmětného sdělení, proto soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. odmítl, neboť zde chybí základní podmínka řízení spočívající v existenci rozhodnutí správního orgánu, které by soud mohl a měl na základě žaloby přezkoumat.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo na základě žaloby zrušeno, avšak v části směřující proti sdělení ze dne 17. 4. 2013 č.j. 904/61285/2011-39 byla žaloba

odmítnuta, lze konstatovat, že žalobce byl v řízení úspěšný z jedné poloviny. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci částečný úspěch, právo na náhradu poloviny vzniklých nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, 2. odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za celkem dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013), 3. dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006), 4. náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 14 půlhodin á 100,- Kč, celkem tedy 1.400,-Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 5. částkou 1.722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), 6. cestovným advokáta ve výši 1.521,92 Kč (jízda autem z Frenštátu pod Radhoštěm do Olomouce na vlak a zpět, celkem 178 km vozidlem Škoda Fabia reg. zn. 8T97757 při náhradě 3,80 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 6,2 litru a při průměrné ceně pohonných hmot 29,70 Kč za litr (dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), jízdné za cestu vlakem z Olomouce do Prahy a zpět 2 x 259,- Kč). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 14.443,92 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající polovině této částky, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Martina Vojtíška (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová